

صحيفة الحسن عليه السلام

[24] می دانست آن حضرت در نهاد مردم موقعیت بزرگی را داراست و در بین مردم محبوبیت عظیمی دارد، و از طرف دیگر نمی توانست برای مخالفت با امام از حربه قتل عثمان و خونخواهی از او استفاده کند، چرا که آن حضرت به هنگام مؤحاصره عثمان از مدافعین او بشمار می آمد. آنچه از مذاکرات معاویه با یارانش بدست آمد عبارت بود از: 1 - نوشتن نامه هایی برای بزرگان و رؤسای قبائل و سرشناسان شهرها و دادن رشوه های کلان به آنها. 2 - اعزام جاسوسان و خبر گزارانی به همه شهرهایی که خلافت امام را پذیرفته بودند. در اجرای این امر دو جاسوس ماهر و مورد اعتمادش را به کوفه و بصره فرستاد، این دو جاسوس در کوفه و بصره دستگیر شده و امام حسن علیه السلام و عبد الله بن عباس که از طرف امام حاکم بصره بود آن دو را بقتل رساندند. پس از این جریان امام طی نامه ای به معاویه اخطار کرد و او را تهدید به جنگ نمود، معاویه که از وصول نامه امام بشدت ناراحت شده بود در صدد برآمد از فریبکاری خود عذرخواهی نموده و از خودش در برابر کار زشتی که مرتکب شده دفاع کند، و در این مورد چاره ای جز این نداشت که خوشحالی خود از شهادت امیر المؤمنین علیه السلام را انکار کند، و در باره اعزام جاسوسها هم بهتر دید که جریان را مسکوت گذارد و از بیان آن چشم پوشی نماید. معاویه در پاسخ نامه عبد الله بن عباس نیز همین شیوه را بکار برد،
